

Biblioteca Centrală  
Regională  
Hunedoara-Dorohoi

Desen de A. Lucaci



A. Lucaci '56

— Just, tovarășe director!

**u r z i c a**

ANUL VIII ★ Nr. 22 (170) ★ 15 DECEMBRIE 1956 ★ 16 PAGINI • 75 BANI



*Zimbiți vă rog... dacă puteți*



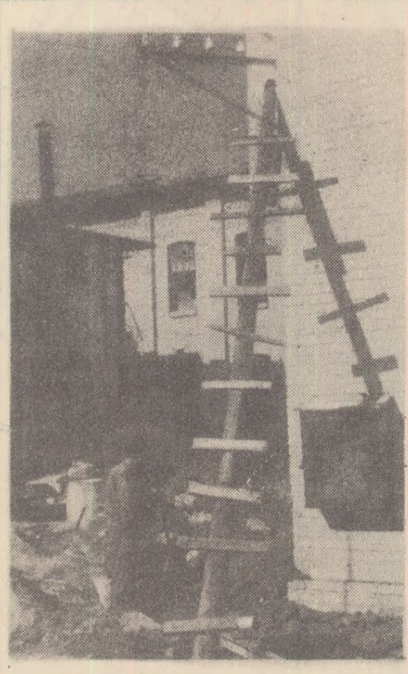
Așa arată fațada imobilului din str. Dr. Felix nr. 59, aparținând I.L.L.-ului rațional I. V. Stalin.

La Șantierul Întreprinderii nr. 1 Construcții (T. R. C. L. B.) de la fa-brica „Pavel Teacenco” se folosesc și asemenea scări rudimentare.

Serv. Mecanic-șef al Uzinelor „Sem-țoarea” din București nu și-a respec-tat angajamentele luate, în urmă cu 6 luni, de a repune în funcțiune hi-postroptoarea din fotografia alăturată.



*Privind ce tragică-i fotografia  
Remarca e firesc să se impună:  
Că I.L.L.-ul și cu DATORIA  
Nu duc, în cazul-ăsta... bună.*



*Această scară confecționată  
Precum mai sus se poate observa,  
Oferă-o siguranță minunată...  
Atâta timp cât nu te sui pe ea!*



*Cisterna pare-a funcționa  
O spun antecedentele:  
S-a strîns apa de ploate-n ea!  
(Adică-angajamentele)*

ION ATANASIU-ATLAS

## R U S T I C A

*O maramă de mătăasă  
Peste sat s-a așternut.  
Ici și colo s-au țesut  
Pete mari de umbră deasă.  
Iar pădurea-n fund de zare  
Mușcă lacomă din soare.  
S-a țopt pe cer o stea...  
A cam prins a însera.  
De la gîrlă, de la scaldă  
Toți copiii au plecat  
Deși, zău, era păcat;  
Vremea bună, apa caldă...  
Doar Gheorghită-al lui Cernat  
(gestionarul de la Mat)  
A mai zăbovit nițel  
Sub o salcie pletoasă  
Cu căjelul Azorel.  
„Nu-i așa c-așeam dreptate?  
Începu deodată el;  
Spune tu, măi Azorel,  
Doar te știu că-mi ești ca frate.  
Geaba m-a certat tăticu  
Că l-am palmuit pe Nicu.  
Dacă-ai ști cum l-a bîrftit,  
Cum l-a-ncondeiat de bine  
N-ar mai fi strigat la mine*

*Că de ce l-am „altoit”.  
Păi, ascultă colo vorbă,  
Cum să-l faci „ciubucel”?  
Că doar n-a mîncat cu el  
Dintr-o strachină cu ciorbă.  
Și-apoi pentru vorba asta  
Poate nu-l găsea năpasta,  
Dar că fură la cîntar,  
Că botează băutura  
Și că... ce mai tura-dura,  
Că e hoț și că-i șperțar!  
La asemenea cuvînte,  
Spune, ce era să faci?  
Să înghit în sec? Să tac?  
Și să nu-l înțoacă eu mințe?  
Să mai umble și-altă dată  
Cu minciuna-i gogonată!  
Nu îngădui, orice-ar fi,  
Să se lege de tăticu!  
Zău, nu mai vorbesc cu Nicu  
Cît oi fi și-oi mai trăi!...”  
Da-ntr-o zi plecă de-acasă  
Și se-opri să stea nițel  
La taifas cu Azorel  
Tot sub salcia pletoasă.  
„Ce spui, Azorele, trate,  
Despre cele întîmplate?*

*Zău că nu m-am așteptat...  
Ne-a făcut de rîs tăticu!  
Hai să ne împăcăm cu Nicu  
Că degeaba ne-am certat!”*

*O maramă de mătăasă  
Peste sat s-a așezat,*

*Puștii s-au îmbrățișat  
Lîngă salcia pletoasă.  
„Aș mai spune-o vorbuliță,  
Zise-ntr-un tîrziu Gheorghită,  
Fiindcă tot ne-am împăcat,  
Tot mai spun că-l hoț, tăticu”  
„Nu mai spun, răspuse Nicu,  
Fiindcă nu mai e la MAT!”*



Desen de Rik Auerbach

— D-ta bei?  
— Hm... în sfîrșit... dacă insistaji...

# liftul

de SADI RUDEANU

Ilustrația de Paven

A venit la mine în vizită, amicul meu, actorul. Tocmai avusese un mare succes cu prilejul unei premiere și toate gazetele vorbeau de el. L-am primit bucuros:

- Felicitările mele! Acuma ești celebru! Ai poza în toate ziarele!

S-a așezat moale într-un fotoliu și a oftat.

- Eh, celebru! Pe chestia celebrității am fost sancționat aseară!

- Cum așa?

- Din cauza mea a întârziat spectacolul cu o jumătate de oră!

Am zîmbit.

- Dragul meu, celebritatea nu te scutește de punctualitate și disciplină!

A sărit ca ars.

- Dar ce s-a eu de vină dacă s-a oprit liftul între etaje?

- Fii serios, am ris eu. E preferabil să uzezi de pretextul cu tramvaiul învechit, dar plauzibil! Ori îți cu tot dinadinsul să fii original, așa cum îți stă bine unui om celebru?

Amicul meu, actorul, s-a învîinețit.

- Celebru? Stai și ascultă să vezi la ce-ți folosește celebritatea. Am plecat de-acasă la timp. M-am urcat în lift, stau la etajul șapte, și am apăsat pe buton. Deodată, la jumătatea etajului trei, liftul se oprește. Incerc grilajul de lemn, era închis bine. Bag mîna prin grilaj, trag ușa, și ea bine închisă. Mă treceau sudorile. Am început să strig. Deodată ușa unui apartament se deschide și iese o femeie. O locatară din bloc.

- Ce s-a întâmplat? face ea.

- Vă rog, am spus eu, chemați mecanicul, s-a oprit liftul!

Dînsa s-a apropiat de lift și m-a zărit.

- A, dumneavoastră erați? zîmbi ea surprinsă. Felicitările mele!

- De ce? mă mirai eu. Fiindcă stau suspendat între etaje?

- Nu, făcu ea, v-am văzut săptămîna trecută la premieră! Ați fost minunat!

Și-mi zîmbi dulce. Apoi continuă:

- Dar de cînd locuiți aici? Nu v-am văzut pînă acum. Stați de mult?

- De zece minute! țipai eu.

- În bloc? se miră ea.

- Nu! În lift! În bloc stau de două zile! Dar vă rog, chemați mecanicul!

Ea însă nu se urnea.

- Să vedeți, mecanicul nostru, nu prea e de găsit! Își face veacul la bodegă! Și cînd e acolo, e greu să-l scoți!...

- Vă rog, o implorai eu, faceți ceva să meergă liftul!

- Un moment, sînt la mine în vizită niște prietene, să le chem, poate se pricepe vreuna.

A intrat în casă și, după o clipă, a apărut în fața liftului cu alte trei femei, de diferite vârste.

- Dumnealul ei făcu noua mea cunoștință.

Cele trei s-au oprit în fața liftului. Două și-au pus ochelarii, una mă privea printr-un lornion. Apoi, „gazda” făcu prezentările:

- Actorul Icsulescu, și dumnealor sînt prietenele mele: Alîce Popescu, Margo Ioan și Sanda Dumitru.

Vrînd-nevrînd, a trebuit să scot pălăria și să spun că-mi pare bine. Toate patru mă studiau cu atenție. Eu, stînd în cușca liftului, în spatele grilajului, mă simțeam ca un cîmpanzeu la menajerie.

- Dragă, închipuie-ți, făcu gazda, s-a mutat la noi în bloc de două zile! Și acum, uite, s-a oprit liftul!

- Ce drăguț din partea lui că s-a oprit la trei, făcu cea cu lornion.

Eu fierbeam. Le priveam prin grilaj. Și într-adevăr începeau să se trezească în mine instinctele animale, voiam să mușc.

- Vă rog, făcu eu aproape plîngînd, întârziți la teatru! Am spectacol!

Toate patru s-au apropiat interesate de ușa liftului.

- Aveți spectacol? Ce spectacol?

Am rostit numele piesei.

- Ah, făcu una din ele, de cînd vreau un bilet la plesa asta! Ce rol aveți?

Am spus rolul.

- O, ce minunat! făcu ea. Sînteți junele prim!... Aveți emoții?

- Am, strigai eu, am niște emoții teribile!

- Ca să vezi, dragă, făcu una, actor mare și tot are emoții!

- Păi, cum să n-am, cînd din cauza mea întârzie spectacolul! am tunat eu din lift.

Începură să rîdă toate patru.

- Noi întrebam, făcu gazda, dacă aveți emoții cînd intrați în scenă!

- E simpatic! făcu cea cu lornion.

- Și spiritual! completă una cu ochelari.

- Ce vrei, dragă, actor mare, conchise gazda.

- Vă rog, vă implor, vă conștur, intervenii eu, chemați pe cineva care se pricepe la lift.

Am întârziat destul! Gîndiți-vă, spectatorii așteaptă! V-ar conșveni să veniți la teatru și să nu înceapă la timp?

- Ah, făcu una, bine că mi-am amintit! Mîine seară să cobori pe scări, că am două bilete! Ce spuneți, dragă, și se adresă celorlalte, ce noroc că n-am luat bilete pe azi!



Inchis în lift, între etaje, neputincios, simțeam că explodez. De enervare mi-au venit lacrimi în ochi:

- Vă rog...

- Plînge, tu... făcu una.

- Ce actor mare, suspină gazda. Uite la el cum plînge la comandă... Simte, dragă...

Deodată, se auzi de jos, o voce enervată:



- Liftul! Liftul! Liftul! Gazda sări veselă.

- Ah, e soțul meu! Apoi strigă: Gigele, vino repede pe scări, să vezi cine s-a oprit la noi!

- De ce să vin pe scări? se auzi de jos vocea supărată.

- Fiindcă liftul e stricat! Hai, vino repede, să te prezint!

După cîteva clipe apărui în fața liftului un tip înalt, solid, morocănos și supărat că urcase trei etaje pe scări. Mă privi creștînd:

- Cine-i dumnealul?

Soața începu să explice plînd de avînt:

- Gigele, dumnealul e actorul Icsulescu, care s-a mutat în bloc de două zile și merge acum la teatru...

- N-am timp de teatru! o întrerupse noul sosit. Hai în casă că mi-e foame!

- Dar vă rog, încercai eu, s-a oprit liftul, ajutați-mă să...

- Strigați mecanicul, făcu tipul, eu sînt contabil!

Am căzut disperat cu ambele mîini pe toate butoanele liftului și... minune! A început să coboare.

Cînd am ieșit din lift, mecanicul tocmai ieșea și el din camera lui.

- Bine, tovarășe, m-am răstîit eu, se poate? Și ț-am povestit.

- Păi, de ce nu m-ați strigat? făcu el. Eram aici.

Pînă la teatru am zburat. Am primit și o sancțiune. El ce spui?

Prietenul meu, actorul, mă privea iritat.

- Ce vrei, dragă, am zîmbit eu, riscurile celebrității!

După o lună de zile l-am întâlnit iar. Era pămîntiu la față.

- Ce-ai mai pățit, frate?

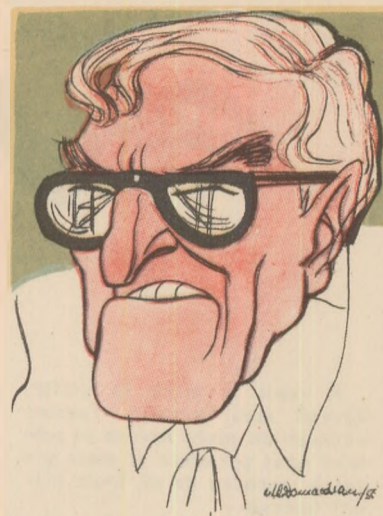
- Iar cu liftul! Acuma chiar. Am fost la o instituție!

- Formidabil! Și tot așa, ca și atunci, s-a adunat lumea să te „studieze”?

- Da' de unde, strigă el furios. Închipuie-ți că au venit trei persoane și nici una nu m-a recunoscut, nu m-au înțerebat nimic, de teatru, de rol, de spectacole, s-au dus jos, au vorbit cu mecanicul și, într-o clipă, liftul a pornit! Nici după nume nu mă știau!... Ah, lifturile astea! De ce nu le repară, dom'le?!

# VERSURI DE Tudor Măinescu

Din volumul „Flori și Ghimpi”, apărut în E. S. P. L. A.



Desen de Cik Damadian

## Unui scriitor izolat

Trecutul îl eoci cum se cubine,  
Problemele le pui destul de bine,  
Dar eu te\*ntreb: Nu te apleci puțin  
Și spre acest prezent de sevă plin?

Scriti întâmplări de\*acum un veac sau două  
Și\*ai fi în stare chiar din veacul nouă,  
Dar eu te\*ntreb: Nu scrii un rînd de ea,  
De clița care stă în fața ta?

Scott vechi hîrtoage la academie  
Și praful mort îl sorbi cu lăcomie;  
De ce n\*adulmecî însă de sub cer  
Și praful viu de pe un șantier?

Cu pana ta măastră și lsteață  
Tu poți să dai oricărei umbre viață;  
Te\*ntreb pe tine ca pe toți esteții:  
N\*ar fi mai bine să dai viață oteții?

Aglomerazi scriînd un vechi roman,  
Atîtea date și\*ntîmplări mărunte;  
De ce nu ești cu noi contemporan  
Înregistrînd miraculoase umbre?

Cînd forțele naturii uriașe  
Se află concentrate în miini de om,  
Cînd poți să\*nalți și să dărîmi orașe  
Cu energia vastă din atom,

Cînd lumea merge azi spre pitlor,  
De ce din calea ei să te lerești?  
Rostește un cuvînt de scriitor:  
Ești pentru moarte? Pentru viață ești?

## Omul și puricele

Un purice sărînd, cum sare  
Oricare purice, oricare,  
Pe trupul unui om trudit  
Ce sta întins,  
În patul gata pregătît  
Pentru culcare,  
Fu prins  
De omul nostru care  
În supărarea lui firească,  
Cu mina grea și\*ntărită,  
Vru să\*î strivească;  
Dar puricele dintr\*o dată  
Începe astfel să vorbească:  
~ Ce vrei să faci, nu este bine!  
De ce să mă ucizi pe mine?  
Pedeapsa asta e prea dură  
Pentru o simplă\*ntepătură  
Și pentru\*un pic de sînge, poate...  
Nu ai dreptate!  
De\*as fi un animal și eu,  
Un lup infometat, un leu,  
Aș înțelege

Această ne\*ndurată lege,  
Dar eu sînt, vai! atît de mic,  
C\*aproape n\*am făcut nimic.  
~ Nu, purice, nu este\*asa  
(Fu întrerupt pe cînd vorbea)  
~ Sînt alfit mult mai micî ca tine,  
A zecea milioane parte  
Și tocmai de la ei ne vine  
Cumplita moarte.  
Tu ești un dușman, ca oricare,  
Și pe un dușman, mic sau mare,  
Îl nimiciești fără cruțare,  
C\*altminteri, vezi tu foarte bine:  
El te mîncă\*ntîl pe tine.

.....  
Eu nu știu cum s\*am terminat  
Colocoiul ăsta cam ciudat;  
Dar știu că omul cel trudit  
În fine calm a adormit.

RODICA TOTH

## METAMORFOZĂ

Prin noaptea luminoasă și pustie  
Porniră\*ntîta oară împreună  
Erau copii cînd s\*au luat de mină...  
De sus cernea zăpada argintie.

Și\*atît au mers agale pe șosea  
Vorbind despre iubire, mi se pare,  
Încît peste o oră, la plecare,  
S\*au pomenit cu părul alb de nea.

Și sub notanul florilor de ghiță  
Ce\*nfăptuia gingașa transformare  
Ău fost cuprinși de dutoșia care  
O simt doar cei ce\*au străbătut o viață.

Stringîndu\*î galeș umerii ei strîmși:  
~ Mai dragă\*mi ești cu ghlocei la tîmple!  
Î\*a spus simțînd cum ochiul i se umple  
Cu mîngîieri mature și cumînși.

Ea a zîmbit și ~ tot copilărie  
Î\*a spus în glumă: „Dragul meu moșneag”  
Și cum stăteau descoperiți în prag  
Î\*a îndreptat fularul, grijulie.

.....  
Dar azi cînd sînt bătrîni cu\*adevărat  
El își cănește bilunar mustașa  
Pe cînd ea\*și irosește dimineașa  
Vopsindu\*și părul ~ în maro =roșcat.

## Epigrame

Duel

Scuze și\*am cerut o mie,  
Dacă vrei îți mai cer una.  
Eu, de cel ce\*împung, se știe,  
M\*am ferit întotdeauna.

Discuții la poezie

Eu le citesc și le ascult,  
Dar unde\*î opera cea nouă?  
Găina care cîntă mult  
Nu face ouă.

Unul autor de basme

Ca prelucrări sînt foarte bune  
Și\*mi plac diversele fantasmie.  
El autor se dă anume  
Și astea\*n adeoăr sînt basme.

# Sport



Tovarăși spectatori,  
Subsemnatul Vasile Gurăspartă, cu pseudonimul sportiv „stație de amplificare”, de profesie polisportiv secția fotbal, antrenat în aruncarea de greutăți ca sticle cu suc de fructe naturale, sticle cu limonadă, sticle cu bere blondă, brună, șatenă, asta depinde de culoarea adversarului, că-l asortez totdeauna sticle după culoarea părului, fac următoarea plîngere :

Ieri, duminică, am încercat să intru și eu la meci ca orice sportiv cu Pronosportul la zi, dar n-am reușit să intru din pricina înghesușului și a biletului, pe care, eu, fiind în plină campanie de economii, nu-l aveam, și atunci m-am strecurat, vorba cîntecului popular „pe lângă drum, pe lângă gard”, pe care l-am sărit fără contra marcă. Am luat loc chiar sub megafon, ca să facem cu schimbul dacă

se defectează, că eu am bandă de magnetofon prinsă direct pe laringe și, în materile de dis-cotecă, nu mă întrece nimeni. După un sfert de oră a început meciul și am început și eu. Mă durea înima că arbitrul își uza fluterul său, în timp ce fluterile pictoarelor rămîneau intacte, de parcă ar fi jucat niște domnișoare de penslon. Eu eram într-o formă verbală extraordinară pentru că înainte de meci băusem

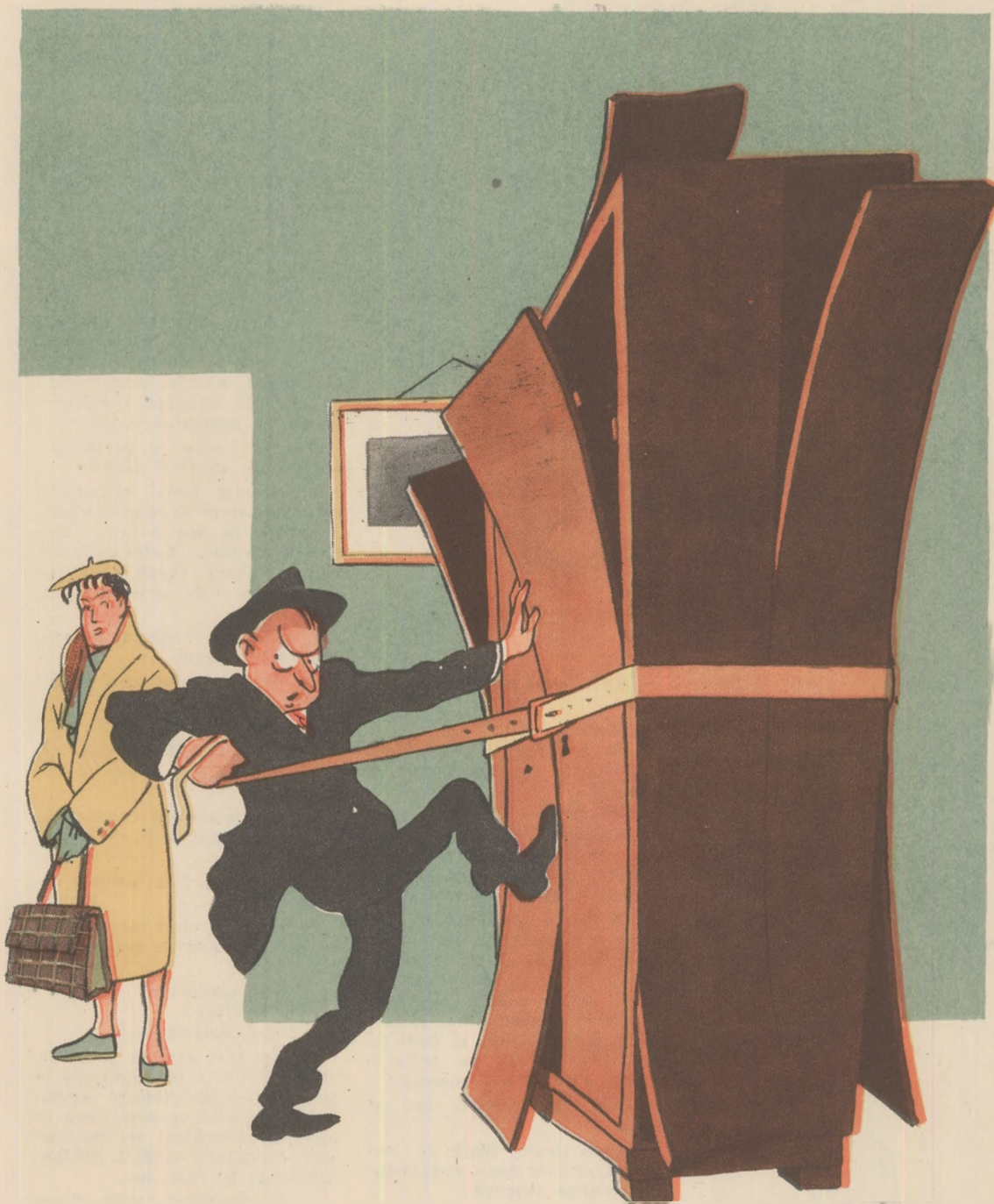
o halbă de Sirocol la gheață, așa că aveam și un singe rece nemaipomenit. Am început niște vocalize în „huo” diez, cu gîndul să încurajez pictoarele jucătorilor, care se ocoleau sistematic, de parcă ar fi avut unele ciună și altele holeră. Am trecut atunci în „huo” bemol, dar pe semne că echipa n-avea ureche muzicală, fiindcă eu cîntam una și ei jucau alta. Oamenii din jur m-au amenințat că mă scot de pe teren dacă nu încetez, deși le-am explicat că flecare joc trebuie să aibă un suporter.

Repriza întâi s-a terminat într-o liniște revoltătoare de parcă s-ar fi jucat șah la o casă de odihnă și nu un meci de fotbal între bărbați. Cu un asemenea joc nu cred că se pot stimula coardele vocale ale spectatorilor, care coarde vocale trebuie antrenate ca să formăm cîntăreții de mîine, că și eu tot așa am devenit contralto, contrabas și contra jocului fără lovituri în picioare, în glesne, în genunchi și în celelalte regiuni. Am încercat și în repriza a doua să anim jocul folosind diferite expresii din filmul „Tarzan în junglă”, dar spectatorii supărați au început să mă offenseze cu diferite expresii cinematografice ca „Vagabondul” seria I și II, dar eu am continuat să fac pe „Cavalerul fără lege”, așa că imediat după aceea „N-a mai fost pace sub tribună” și meciul s-a terminat cu scorul de 20 pe 1, că atîția s-au rîpezit la mine și m-au eliminat de pe teren. Pentru care cer să se ia măsuri împotriva acelor care tulbură inițiativa vocală ale spectatorilor care stimulează jocul.

Inchei această plîngere cu un triplu și prietenesc Huo! Huo! Huo!

Al dumneavoastră diser  
sportiv

Vasile Gurăspartă



— O clipă, dragă, să-nchid numai dulapul...

Desen de Rik Auerbach

## MICA PUBLICITATE

*Pierdut* sîmbătă seară, între orele 7 și 8, orice speranță cu privire la sosirea autobuzului nr. 32. Găsitorul cîștit este rugat să o predea direcțiunii I. T. B.

\* \* \*

*Nu aruncați* vechea dv. auto-critică. Din două vechi vă facem una nouă. Adresați-vă cu încredere cooperativei meșteșugărești „Mea culpa”

\* \* \*

*Pierdut* portofel cu 3200 lei în numerar, hîrtii de cite o sută. Le declar nule în mîinile oricui s-ar găsi.

\* \* \*

Magazin universal din centru caută campion de lupte sau de box, numai categoriie grea, pentru păstrarea registrului de sezisări și reclamații. Oferte sub „Neînduplecat”.

I. F.

# UN OM CONSECVENT

de I. PELTZ

Gras, purpuriu și încrunțat, Nae Popescu, vechi slujbaş al fiscoșului, intră la bodegă cu aerul omului care își caută prietenii.

- Aici, aici! I se strigă de la o masă.

Nae strânge câteva perechi de

Între timp, ospătarul aduce un rind de halbe.

- Ce bei, Nae?  
- Nimic!  
- Cum așa?  
- Așa, foarte bine! Nu mai pun alcool în gură!  
- Ce vorbești?

- Zău?  
Stă o clipă pe gânduri:  
- Dă-mi și mie o porție de ciuperci!  
- De băut ceva?  
- Nu, nimic, nu mai pun alcool în gură să mă pici cu ceară!



Ilustrații de B. Gănescu

miini. Apoi se așează, își șterge sudoarea de pe obraji plini și oftează.

- Ce s-a întâmplat, dragă? Îl întreabă fostul său coleg de percepție, Adamache Adamescu, azi pensionar.

- E, ce s-a întâmplat... Tot cu nevastă-mea! M-a supărat a seară...

- Iar?  
- Cum iar? Da' când m-a mai supărat?

- Păi, te plîngeai mereu!  
- Eu? Niciodată! Da' aseară m-a supărat.

- Ei, cum?  
- Cum îți spun!... Mă pomenesc cu o farfurie de ciuperci! Zic, ce e asta?

- Ce să fie, se rătoleşte ea, mîncare de ciuperci!

- Ciuperci? În viața mea n-am mîncat ciuperci. Nu mă-ting de ele, fie ce-o fi! Ia-le!

- Ei și?  
- Cum ei și? M-a supărat, asta e!

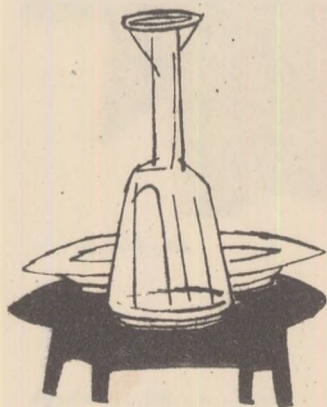
Se șterge din nou pe frunte și continuă să ofteze.

- Ia o țigară!  
- Nu, nu mai fumez!  
- De când?  
- De azi!

- Parol!  
- Nicl... țuică?  
- Nicl!  
- Vin?  
- Nimic!

Prietenii ciocnesc și beau. Nae își aprinde tăticos o țigară și urmărește cu privirea aspră o farfurie așezată frumos pe o masă vecină.

- Ospătar, cheamă el, ce mîncare e aia?  
- Mîncare de ciuperci! Foarte bună!



- Avem niște secărică! Foarte bună!

- Zău?  
- Da, e ceva extra!  
- Atunci, îmi dai și mie o cinzeacă.

- S-a făcut!  
Adamache Adamescu pomeneste de un bătrîn, fost administrator financiar - unul, Greculescu - internat în spital.

- A fost o pramatle și ăla, să nu mai dea Dumnezeu! constată Nae, dînd pe gît *secărica*. Lua de la vii și de la morți. Avea casă - palat - ce mai! Și vilă la Bușteni! Avea, și bani cu dobînda și rău la suflet - dom'le - ce nu s'a pomenit!  
Adamache ascultă, bea și tace.

Într-un tîrziu, după ce trecură în revistă toate evenimentele, cineva observă:

- Greculescu ăsta se curdă, cred - are cancer!

Nae, foarte interesat, face ochii cît cepele.

- Zău? Cine ț'a spus?  
- Păi toată strada știe!  
- Așa-i! Întărește Adamache.

che. Azi-mîine se duce și Greculescu!

- Păcat, constată Nae, era un om tare cumînte Greculescu ăsta. Și foarte flotîm, dom'le, i se muta inima din te miri ce. A ajutat lume, nu glumă! Și om prevăzător. A muncit, și-a făcut casă... frumoasă casă, n'am ce zice... și vilă la Bușteni... o bijuterie! Și pe mine m'a săltat în grad. Și pe vărul Mitică! Om bun, ce mai!

... Adamache spune că la el în curte s'a mutat de curînd o văduvă.

- O știu, sare Nae. A fost pe vremuri profesoară la Internat. Și bărbat-su a fost profesor. Femele de ispravă, dom'le, înțeleaptă, simțită, gospodină!  
- Așa-i! Îl aprobă Adamache. Numa...

- Mde, continuă altcineva de la masă, numa că e cam...

- Asta-i drept! spune Nae. La vîrstă ei se putea potoli! Nu se simte, dom'le, asta e! Are băieți mari, însurați, fete măritate și se mai ține de prostii! Și nici casa nu și-o îngrijește cum se cuvine - nu e în stare. Cred că e o prăfărie la ea - și o neglijență... să nu mai dea Dumnezeu!

- O cunoști de mult, Nae? Întrebă Adamache.

- Sigur! O cunosc de cînd era fată! E născută Sîmionidi!

- Aași! E născută Dimitrescu, e a lui Dimitrescu, care ținea băcănile în Dobroteasa!

- Zău? Te pomeniști că e aia care stătea la casierie?

- Aia e!

- Ce față, dom'le! face plin de admirație Nae. O minune! Aia e, va să zică! O știu! Gospodină, dom'le, arginț viu, nu alta! Și serioasă, dom'le, - ce nu s'a pomenit! O știu!

Nae mai cere o porție de ciuperci și un sfert de vin.

- E foarte bune ciupercile astea, constată el cu gura plină. Și gătite în sos scăzut - așa cum se cuvine. Că alea ce le-am mîncat aseară acasă - nu zic că era rele - da' prea jucau în sos!

A mai băut și sfertul de vin și apoi încă unul.

La plecare, Adamache îl întrebă:

- Pe 19 îl țel?

- Nu țau niciodată tramvaul. Niciodată!... Îmi place să fac mișcare!

- E foarte sănătos, recunoaște Adamache, mai ales că ești și gras!

- Păi vezi? Știe mandea ce face!

Și pentru o clipă fața plină i se destinde într-un pui de zîmbet.

A sosit tramvaul.  
- Salve, Nae!  
- Salve, Adamache!

Și Nae mai rămîne puțin în stație. Deodată se înghesute la scară, calcă pe piciorul unuia, zvirle cît colo un copil care se agățase de vehicul și, cu coatele, cu obraji asudați, gîfînd, abia-abia își face loc.

- Ce te-mpingi, omule, îl repede un cetățean. Parcă n'ai mai umblat cu tramvaul!

- Cine, eu? se supără de-a binelea Nae. De cincizeci de ani numai cu tramvaul merg. Am mers și cu ăla cu cal! Ce să țtii cum stă!

P

R

I

M

A

Trebuie să știi că eu obișnuiesc să mă rad la frizer. (Nu știu de ce trebuie neapărat să știi asta. Nu cred că e lucrul cel mai important pe care trebuie să-l știi. Dar așa vine vorba).

Va să zică mă radeam la frizer. Într-o zi însă am nimerit într-o „Higienă” ultra lux, unde m-a servit din pungă. A venit omul cu o pungă și a scos de acolo tot: pământul, șervet, pleptene, perle, mă rog, tot. Numai brici n-a scos. Am întrebat ce-i cu pungă. Mi-a răspuns: sterilizat. Fiecare barbă cu pungă ei. Frumos. Când am fost gata, însă, am constatat că pungă lui are ca revers pungă mea. Și eu am scos tot. Așa era tariful. M-am gândit atunci că la o „Higienă” fără pungă e mai ieftin. Dar nu e „sterilizat”. La cele cu pungă e sterilizat. Dar se sterilizează totul pe barba mea. Și-am hotărât să mă rad singur. Am luat două lame a un leu. Am găsit lama „Prima”. Ce poate fi înainte de „Prima”? Nimic. Mai ales când e și „extra fin”. Am venit acasă, am intrat în baie și am început operația. După ce m-am săpunit bine, am pus lama în aparat și aparatul pe față. Am tras. Nimic! La periculi părul e mai des. Zic: o să-mi las periculi mai mari. Iar am tras. Nimic. Am mai coborât puțin. Am apăsat bine. Trag! Nimic. Mi-a venit atunci o idee: îmi las favoriții. Și am aplicat aparatul cu lama „Prima” cam pe la jumătatea obrazului. Am tras o dată în jos și am început să plîng. Lacrimi-mile îmi curgeau șiroale pe obraz. Am mai tras o dată și am scos un urlat. A venit mama: „Ce ai? De ce plîngi?” Am răspuns printre sughitură: „Mi-e milă!” „De cine?” „De mine!” A trîntit ușa și m-a lăsat singur cu lama „Prima”. Mamă denaturată. Am dat din nou cu săpun. Pe locul unde trecuse lama nu mai era barbă. Mai era doar puțină plele. Am început din nou și am tras pînă la bărbie. Tocmai mă gîndeam la un film și, în momentul cînd lama parcurgea obrazul, am strigat: „Iartă-mă!” Involuntar. Dar lama nu m-a auzit. Mi-am dat seama că e o lamă care nu iartă. La bărbie a fost

o nenorocire. Mi-a venit altă idee. Dacă tot îmi las favoriții, merge și cloc. Am văzut și pe alții. Peșemne de la asta li se trage și lor. Am trecut deci la obrazul celălalt. Cînd să încep din nou, m-a fulgerat un gînd: „Dacă am uitat să pun lama în aparat?” Am deschis aparatul. Nu. Lama era acolo. Am pornit din nou. Am luat-o încet. Am apăsat încetîșor, ușurel, gata, trag! „Mamă!” am strigat. Mama a apărut iar: „Ce-i cu tine, țî-e rău? Ia un antinevralgic!” Am luat un antinevralgic. Tot mama, săraca! „Mai dă-mi două, mamă! Să mă țină un ras!” „Te intoxici! Unde te doare?” Am arătat obrazul. „Duce-te la dentist! m-a sfătuit mama. Îți face o anestezie și ți-o scoate! Care te doare?” Am arătat aparatul de ras: „Asta!” Mama a trîntit iar ușa și a plecat furioasă. Iar eram singur. Am mai luat patru antinevralgice, trei luminale și m-am ras ca prin vis. La urmă, cînd m-am dat cu sprît pe față, am început să joc. La radio se cînta o strbă. Am țîșnit din baie, și, timp de zece minute, am jucat prin casă. Spirit, nu glumă.. Mama a zîmbit. „Ia te uită la el! Spunea că-i e rău și acum joacă!” După strbă a urmat la radio o romanță, dar eu jucam înainte. Mama m-a oprit: „Nu vezi că nu ești în ritm?” Am dat cu pudră. Cu cremă. Cu untdelemn. Cu grăsime de pasăre. Mi-a trecut. După o oră aveam favoriții și cloc. Între ele, barbă. Mama s-a speriat: „Ce-ai făcut în baie? Nu te-ai ras?” „M-am jumulit, mamă!” Și am dat fuga la frizer. Cu pungă, fără pungă, sterilizat, nesterilizat, cum o fi să fie. M-am așezat pe scaun și l-am întrebat pe frizer: „Ai un brici bun?” A zîmbit mîndru: „Am un brici, prima!” „Nuu!” Și am fugit. De atunci am cloc și favoriții. Dacă mă vedeți să știți că nu vreau să par original. Vreau să am obraz. Totul e din cauză că lama cu care m-am ras a fost „Prima”. A fost „Prima”... și ultima!

SORIN RĂȘCANU



PICTURĂ „NATURALISTĂ”

AMATORUL

Desen de Luigi



Unele librării dau caiete necapsate

VINZĂTORUL: — Ce vii, tovarășe, cu capsă pusă?!

Desen de Benedict Gănescu

# IN LUMINA FA

## Oameni cumsecade

Consiliul central evreesc din Germania occidentală a protestat de curind împotriva includerii în noua armată vest-germană a foștilor ofițeri SS. Se vorbește mai ales, în acest protest, de împrejurarea absurdă în care fostele victime ale persecuției naziste ar fi chemate să servească în noul Wehrmacht chiar sub comanda celor care i-au supus cândva acestei persecuții.

Răspunzând protestului, cancelarul Adenauer a dat asigurări că ofițerii SS despre care e vorba ar fi „niște oameni cumsecade”...

O precizare de prisos, desigur, pentru că cei scăpați din iadul diferitelor lagăre de exterminare comandate de SS-i, cunosc foarte bine, pe pielea lor, „cumsecădenia” sfințită a acestor „specialiști” de care noul Wehrmacht al d-ului Adenauer nu se poate lipsi!

## Medicul fără dilemă

O conferință plenară a comisiilor medicale din Florida (S.U.A.) s-a reunit pentru a discuta grava abatere săvârșită de doctorița Deborah Coggins. Vina acesteia, după cum relatează „l'Humanité”, era că într-o zi prinzise la un restaurant împreună cu o infirmieră neagră, cu care avea de discutat chestiuni de serviciu.

În urma dezbaterilor, doctorița a primit o hirtie în care era scrisă... *negru pe alb*, hotărârea conferinței de a o licenția din serviciu...

Primind vestea, doctorița a putut constata că negresa cu halat alb era desigur mult mai puțin neagră decât mentalitatea celor care o concediaseră și decât neagra mizerie în care se vedea ea însăși azvirlită acum împreună cu cei trei copii ai săi!

## Ca acasă!

D. John Jackson, un american bogat, atras de renumele strălucit al Orașului-Lumină, a venit la Paris să ia cunoștință direct de tot ceea ce face faima marelui centru european. D. Jackson a început prin a studia viața de noapte a Parisului, celebrele localuri „decoltate” din cartierul Pigalle, unde a și făcut cunoștință, pe baza unei spontane simpatii reciproce, cu două drăgălașe și tinere pariziene, una blondă și una brună. În dificultatea alegerii, oaspetele de peste ocean le-a invitat pe amândouă în mașina sa la o plimbare în Bois de Boulogne. Ocupat cu volanul, amețit de mingierii din stînga și din dreapta, d. Jackson a putut sesiza totuși, la un moment dat, stăruința afectuoasă a unei mîini în regiunea... portofelului său (altmînteri bine înzestrat!) întorcîndu-se puțin, musafrii a

putut zări însă, în aceeași clipă, teava strălucitoare a unui micuț, îndreptat în chip neînțeles asupra persoanei sale. Schițt gest, d. Jackson a putut să și detunînd micul pistol și să

AME

Roșii erau căutați pretutind în instituții, în biserici, pe arișuri, în becuri, în dormiri sub paturi, chiar și pe băncile parilor. Dar atotputernicul se Mac nu verifica numai pe a cantii progresiști. Se spunea că cînd Congresul american a apucele o sută de milioane pentru finanțarea spionajului, să și acțiunilor teroriste în Uniunii Sovietice și a țării democratice populare, senatorul a vizitat de vreo cîteva ori cîta închisoare Sing-Sing.



Desen de A. Poch



# TELOR

carburizul mașinii sărind în țândări. A mai văzut de asemenea, după primul moment de tulburare, pe răgălașele sale prletene deschizând fiecare portiera respectivă a mașinii și dispărind cu toată viteza

prîntre copacii venerabilei păduri a Parisului.

Bineînțeles, împreună cu... portofelul!

D. Jackson n-a mai avut altceva de făcut decît să anunțe poliția, cugetînd, cu oarecare dezamăgire, asupra lipsei de... originalitate a Parisului, care, după părerea domniei sale, nu e decît un fel de New York mai mic...

Și oaspetele american a tras concluzia că nu face să străbați mil de kilometri prin țări străine ca să te simți exact... ca acasă!

ION CĂLIMARĂ

# CANI-LOIALI

de IOSEF HAMZA

- Iată-mă, în sfîrșit, între oameni mei! zise Mac directorului care, înconjurat de vreo cîțiva gardieni, îl aștepta la poarta închisorii. Am fost vreo cîteva zile în Europa - explică senatorul. Europa, după părerea mea, este o gaură foarte ne-civilizată. Te obligă să citești de dimineață pînă seara: „Ami go...”. Se pare că oamenii de acolo nu mai ațt știu să scrie și să citească. Ce bine că aici e liniște!

- Da, nu e nici un fel de gălăgie, aici nedumerit directorul. Avem aște deținuți foarte inteligenți.

Mulți dintre ei au fost oameni foarte distinși...

- Nu mă refer la Sing-Sing, răspunse scurt senatorul. Mă gîndesc la Statele Unite. Peste tot ordine, nimeni nu poate crîni. Șiți pentru ce-am venit la dumneata, director? Tocmai pentru acei deținuți inteligenți de care vorbeai. Vreau să-i văd mai ales pe cei care au intrat aici în timpul guvernului Roosevelt!

Directorul începu să-i arate celulele. În urma lor venea un grup de polițiști.

- Acesta este Jimmy, aruncătorul de cuțite, prezintă directorul pe un deținut cu obrazul spîntecat de sus pînă jos. E specialist în aruncarea cuțitelor în ceafă. Are pe conștiință doi fermieri, un negustor și un polițist.

- Hallo, Jimmy, îl salută Mac pe renumitul aruncător de cuțite, cît costă un cuțit special? Zece dolari? Eu îți dau treizeci numai ca să te poți aproviziona ca lumea cînd îți om da drumul.

- Țsta cu nasul de boxer este Joe bancherul, continuă directorul prezentarea. A spart pînă acum opt bănci. E un băiat grozav de tescușt! Are patru vile și o mare agenție.

- Ducă-se dracului vilele! mîrșit Mac, uitîndu-se cu admirație la „bancher”. Il interesau lucrurile mult mai mărunte decît vilele. Joe, amice, și-au confiscat banii? Adică, vreau să te întreb dacă i-al înapoiat?

- Nu i-am înapoiat, răspunse Joe prevăzător. Nici dv. nu înapoați mîta.

Directorul îngălbeni, dar Mac izbucni în ris.

- Foarte spiritual! făcu el rîzînd. Un adevărat american loial, în stare să moară pentru proprietatea sa. Joe, flăcăule, cînd o să tești de aici, te rog să-mi faci o vizită. Vom vedea în ce afacere sigură ar putea fi băgați banii tăi!

Grupul senatorului s-a oprit apoi în dreptul altor gratii.

- Acesta este Kid, zis „Tatăl”, zise directorul arătînd pe un alt deținut. Are o dragoste nemăsurată pentru copii. Kid, cîți copii ai răpit?



Desen de V. Crivăț



Desen de V. Vasiliu

ISTULUI LA O. N. U.

- Aveți și dv. copii? îl răspunde, printr-o întrebare Kid, fulgerat de gîndul că vreodată, cînd va fi liber, ar putea să „stoarcă” și de la director ceva bani. Pe urmă, răspunse calm: zece. Și pentru un fleac ca ăsta zac aici de nouă ani!

- E un caz cu totul special! se bucură Mac. Poftim! Un subțitor de copil la Sing-Sing! Hallo, Kid, nu simți oare lipsa copiilor? D-ta trebuia să ajungi director de orfelînă. Dacă ai vrea să te organizezi și să-ți aduni cîteva oameni în toată firea și-aș da posibilitatea să te valorifici.

- Acesta este Sam, cunoscutul falsificator de bancnote, continuă directorul cînd se aflară în fața altui deținut.

- Sam, dragul meu Sam! strigă Mac cu un reproș amar în glas. Pe unde ai umblat de nu te-am întîlnit niciodată? la cartea mea de vizită, Sam! Cînd ai să scapi de aici, te rog să treci fără nici o teamă pe la mine!

Se opriră în dreptul ultimelor gratii, la capătul coridorului. Directorul îl arătă un deținut mărunțel și palid.

- Acesta este vestitul Pete „Sugrumătorul”. Dar în ultimii ani s-a specializat în incendii. Hei, Pete, cite cluburi sindicale ai prefăcut în cenușă?

- Șapte, răspunse scurt incendiatorul, adăugînd cu amărăciune: Ce păcat că palatul ăsta nu e de lemn!

Senatorul Mac căzu pe gînduri.

- Nu sîntești mulțumit? îl întrebă directorul.

- Dimpotrivă, răspunse senatorul, văd că aveți aici oameni foarte prețioși.

Cînd ajunse cu directorul în cancelarie, se năpusti asupra lui:

- Dumneata șiți aici o serie de personalități de mina fantii! Notează: răpitori, sugrumători, aruncători de cuțite, incendiatori, falsificatori și specialiști în problema bancară. Să fie hrăniți, îmbrăcați bine și eliberați. Apoi să te prezinți de urgență cu ei la mine. Acum mișcă-te! Politică externă americană are pentru ei sarcini deosebit de importante în Europa!

BRATISLAVA, noiembrie-1956

Traducere din limba cehă de CORNELIU BARBORICA





Intrucit la redacție s-au primit scrisori prin care cititorii noștri solicită diverse lămuriri în legătură cu concursul „URZICII”, socotim necesar să aducem unele adăugiri la cele publicate pînă acum în legătură cu acest concurs. Răspundem în felul acesta la scrisorile care ne-au sosit și tuturor celor care au încă nedumeriri în legătură cu condițiile de participare.

Prin „suplimente satirice” se înțeleg gazetele de perete satirice care apar cu regularitate în întreprinderi, instituții, S.M.T.-uri, G.A.S.-uri, G.A.C.-uri, întovărășiri și la sate pe lângă gazetele de perete obișnuite. De asemenea sînt considerate „suplimente satirice” „colțurile” satirice, care apar în cadrul gazetelor de perete, cu condiția ca aceste colțuri să apară cu regularitate.

— Pentru concurs vor fi luate în considerare numai materialele apărute în mod regulat pe toată perioada concursului.

— În vederea unui schimb de experiență, revista „URZICA” va publica în timpul concursului materiale din gazetele participante. Publicarea acestor materiale nu atrage după sine premiarea colectivului de redacție, intrucit la stabilirea premiilor se ia în considerație gazeta de perete satirică în ansamblul ei, premiarea urmînd a se face, bineînțeles, după închiderea concursului. Materialele care sînt trimise spre publicare vor fi alese de colectivul gazetei de perete, care se va consulta cu organizația de partid din întreprindere și cu comitetul sindical.

— Menționăm că comisia revistei „URZICA” își va inaugura activitatea odată cu începerea celei de-a doua etape a concursului, cînd va vizita expozițiile regionale și va alege din ele cele mai bune gazete care urmează să facă parte din expoziția finală de la București, cînd se vor acorda și premiile pe țară.

\* \* \*

În nr. 19 din 31 octombrie a. c. al revistei noastre, cititorii găsesc condițiile integrale ale concursului.

MIHAI TEODORESCU

## „SEMNE” DE IARNĂ



Soața șade la fereastră :

— Mișule, purcica noastră

Umbă cu un pai în rit

O să vină timp urf!

Cu excursia s-a zis!

Mîine ninge!

— Zău?

— Precis!

Cînd vezi porc cu paiu-n gură

Este semn de-ntorsătură.

— Am eu alte semne bune

C-o să vină iarna.

— Spune

Care sînt acele semne?

— Cîte-un depozit de lemne

Cum e cel de vis-a-vis...

— Știu! El oăd, e gol, El și?

— Cum „el și”? Asta-i un semn

Înțeles de-ntreg cartierul

Că atunci cînd nu-i un lemn

La depozit vine gerul...

— Fleacuri.

— Dacă nu mă crezi

Pot să-ți mai aduc dovezi

Cum că iarna jucăușă

E la ușă;

I. L. L.-ul a-nceput

Să repare cîte-o casă

Ceea ce nu a făcut

Cît a fost vreme frumoasă.

Cred că este o dovadă

Că de mîine-avem zăpadă.

— Semne de-astea-ți dau și eu

De la fabrică. Nu-i greu.

O echipă voluntară

Incepînd de-alaltă seară

Demontează și repară

Pe traseu caloriferul.

E un semn că vine gerul.

— Vezi că știi? Și-n magazine

E un semn că iarna vine:

O. C. L.-urile pun

În vitrine ce-au mai bun:

Voal, zeftruri, marchizete,

Și pentru bărbați, șosete;

Sandaleta chiar găsești...

— Stai, aci o cam greșești,

Mie-mi place să fii drept:

Tot românul înțelept

Cumpără, de-i gospodar,

Vara sanie, iarna car.

— Nu știi dacă-o fi așa,

Totuși să-ți mai spun ceva:

Poezia care-o scriu

În acest moment, eu știu

Că-n „Urzica” o s-apară

Neîntîrziat... la vară.



ȘEFUL DE PRODUCȚIE: — Dumneata vii mereu cu idei fanteziste despre modă: mai bine te-ai uita în jurul dumitale, te-ai inspira de la viață...

Desen de Val Munteanu

## INTREPRINDERE N-A INDEPLINIT PLANUL



— Cine-i vinovatul ? !..

— .....

— .....

— .....

Desen de Eugen Taru

## IN ŢEPII „URZICI“

### Cărţi de ovăz

Sfatul popular al raionului Buhuşi (regiunea Bacău) are o concepţie foarte sănătoasă despre rolul bibliotecilor şi al bibliotecarilor.

Pe bibliotecarul-şef al bibliotecii raionale nu-l lasă de loc să se ofilească între patru pereţi, cu nasul în cărţi, ci îl utilizează permanent numai în aer liber (recensămînt, campanii de alegeri, de însăminţări) sau în munci distractive (membru în comisii artistice) etc.

Iar încăperea bibliotecii sîteşti din comuna Rădieu o scuteşte de neplăcerile vreunor vizite ale vreunor cititori, care i-ar putea toc pragul şi i-ar putea murdări podeaua. Sfatul popular raional admite ca încăperea acestei bibliotecii să fie utilizată pentru o funcţie mai curată : ca magazie pentru nişte ovăz.

Această sănătoasă concepţie a Sfatului popular raional Buhuşi despre bibliotecă şi bibliotecari ar fi păcat să fie schimbată. Dacă ar vrea cineva s-o schimbe, ar strica... ovăzul.

### Excursie în familie

Comitetul de întreprindere al Rafinării nr. 1 Ploieşti a organizat, chipurile, pentru salariaţii care fac parte din echipa artistică a întreprinderii, o excursie la Constanţa. Bineînţeles, din echipa artistică face parte şi corul. Totuşi, tinerii muncitorii care fac parte din acest cor n-au fost luaţi în excursie.

Motivarea comitetului : „Au fost locuri puţine şi n-au ajuns pentru toţi coriştili“.

Adevărul : „N-au ajuns locurile“ fiindcă au plecat în excursie următorii tovarăşi, împreună cu următoarele rude : responsabilul A. Feilner, cu o nepoată, şeful cadrelor, Bunuştu Ştefan, cu o cumnată ; responsabilul financiar al sindicatului, Bucur Anghel, cu nevasta şi un copil ; iar preşedintele sindicatului, Roman Stelian, şi-a trimis în excursie soţia, care nu lucrează la această întreprindere.

Va să zică, tinerilor coriştili li se înlesneşte un repertoriu rafinat : la manifestări artistice prezenţi cu cîntece voloase, iar la excursii... „Aleluia“ !

### Veterinar preţios

De sănătatea găinilor şi purcelor din comună Dridu (raionul Urziceni) se ocupă domnul doctor veterinar Dobre.

Ca să le apere de boli, doctorul veterinar le face acestor orătâni şi animale, injecţii. Injecţiile pe care le face dînsul sînt foarte preţioase. Preţurile diferă. Pentru injectarea a trei purceluşi, veterinarul Dobre cere numai 60 de lei şi, în urma injectăţii, nu moare decît un purcel. Injectarea găinilor unul sătean costă mai puţin, în schimb, după injectare, mor toate.

Atunci veterinarul dă o explicaţie gratuită : „n-a fost bun serul“.

Precum se vede, găinile şi purcelii mor. Nu moare şi năravul veterinarului de a zice ; în asemenea împrejurări, imediat, către alt cetăţean : „pentru data am un ser mai bun, dar costă“.

Cetăţenii din Dridu ar vrea un veterinar mai bun, oricît ar costa.

### Oameni activi

Sfatul popular al comunei Arment (raionul Sibiu) are un preşedinte (Apolzan) şi un secretar (Arsente) foarte activi şi energici : spîrt, nu altceva ! La nevoie, cînd n-au... spîrt, se mulţumesc şi cu alte rachiuiri.

Şi cu toate că deţin funcţii de seamă, sînt oameni modeşti : nu li se ridică funcţiile la cap. Numai... băutura.

Apoi se interesează mult de traiul cetăţenilor, vizitîndu-i des pe la casele lor. Se interesează dacă nu au şi ei ceva... de băut.

Şi lucrează organizat : unde găsesc ceva de băut... organizează îndată, la faţa locului, un chef.

De organizarea vreunor lucrări pentru buna gospodărire a comunei se ocupă în timpul liber, între două... pîhărele. Dar, din pîcate, mai totdeauna între două pîhărele se află... o sticlă cu vin. Şi, din cauză de prea mult vin, munca lor e... apă de ploaie. Aşa că ar cam fi cazul să se inverseze situaţia. Adică, cel dol s-o mai ia şi cu apă, pentru ca munca lor să fie spîrt.

### Brinză de oi

Mai mulţi crescători de oi din Azuga au ţinut să întemezeze o „întovărăşire agrozobtehnică“ spre a-şi creşte oile mai bine şi a je valorifica produsele (lîna, laptele etc.) mai rentabil.

Dar aceşti întovărăşiţi nu s-au bucurat de bunăvoinţă din partea Sfatului popular orăşenesc Azuga sau a Sfatului popular raional Cîmpina.

Lipsită de îndrumare şi control, întovărăşirea a-avut şi nefericirea unui „comitet de conducere“ neprinceput, în frunte cu preşedintele Ezaru Gheorghe. Încît această întovărăşire nu numai că n-a realizat nici un câştig, dar nici n-a reuşit să le dea tuturor membrilor ei, de la numeroasele lor oi, măcar puţină brinză.

Adică crescătorii de oi din Azuga au făcut tot ce-au putut ca să întemezeze o întovărăşire agrozotehnică, dar... agrozotehnicienţii de la cele două sfaturi populare n-au făcut nici o brinză.

### Furnizori şi beneficiari

Două fabrici din Galaţi au serioase neajunsuri în munca lor din cauza a trei uzine din Brăila, Craiova şi Oradea.

Uzina „Progresul“ din Brăila nu livrează (din... 1955 !) fabricii gălăţene „Cristea Nicolae“ o comandă de patru roţi de rulare, necesare unui pod rulant.

(Deci, la această uzină din Brăila, care fabrică şi roţi, treaba nu merge chiar... pe roate).

Uzina „Electroputere“ din Craiova a furnizat „Fabricii de pîse de schimb C. F. R.“ din Galaţi, nişte electrocare. Fiind însă lucrate prost, sînt aproape inutilizabile, deoarece necesită foarte dese reparaţii.

(Prin urmare, cu aceste electrocare, uzina „Electroputere“ a... depăşit planul la sortimente, deoarece în planul ei de producţie nu era prevăzută şi fabricarea de... electro-rebuturi).

Uzina „Infrăţirea“ din Oradea a furnizat pentru turnătorii „Fabricii de pîse de schimb C. F. R.“ din Galaţi, trei „maşini de format“. Fiind însă lucrate defectuos, i-au fost restituite să le rectifice.

Dar au trecut de-atunci şapte luni şi uzina orădeană n-a mai înapoiat cele trei maşini.

Uzina din Oradea trebuie deci să-şi... rectifice acest mod de comportare.



# Oameni cu idei

Despre amicul meu Victor toată lumea știa că va ajunge de parte. Pe vremea aceea, el nu era decât un mic șef într-un mare ministru. Dar mai ales era cunoscut sub numele de „omul cu idei”. După cum se va vedea, de la o simplă idee a început de altfel și povestea ce urmează. Dar să trecem mai bine la subiect.

În cartoteca sa, Victor descoperise că, undeva, într-un colț al Capitalei, se afla o mică fabrică de ținte de alamă, pioaneze, cuțitașe de tăiat hirtile și nenumărate alte mărunțișuri obișnuite și necesare în casa oricărui gospodar. Or, fabricuța se întâmpla să cadă în subordinea serviciului condus de amicul în chestiune.

„Ciudat, își spuse într-o zi Victor, ciudat cîte fleacuri blochează construcțiile noastre industriale, cîți bani se cheltuiesc pe lucruri fără importanță și cîte brațe de muncă, calificată, sînt puse în slujba unor produse de a zecea mîna. Dacă fabrica asta poate produce ținte, de ce să nu fie făcută să producă șuruburi, buloane sau burghie de găurit fier? O astfel de reprofilare n-ar necesita mari prefaceri sau investiții, dar ar aduce în schimb un uriaș ajutor industriei noastre grele!” Și, cum ori de cîte ori avea o idee, amicul nostru se grăbea s-o împărtășească superiorilor săi, propunerea lui fu expusă într-un scurt raport de 134 de pagini (plus două anexe) directorului de resort, care, la rîndul său, referi călduros directorului general, astfel că amicul nostru fu însărcinat cu aducerea la îndeplinire a proiectului, pentru care și fu scos - temporar - din munca sa banală de fiecare zi.

Începu, va să zică, documentația, goana după fonduri, stabilirea precisă a noului profil, reutilizarea, alergătura și transpirația. Iar după o muncă titanică de aproape șase luni, tovarășul Victor jubila. Fabricuța nu mai producea ținte, pioaneze și toate celelalte fleacuri. Fabrica - căci fabrică în toată puterea cuvîntului devenise acum - putea începe producția de nituri, șuruburi și burghie - de mare calibru, lucruri de maximă importanță în industria noastră. Dar...

„Curios cum o mare idee întotdeauna generează o altă mare idee! reflectă amicul nostru, cu profunzime, în ședința de definitivare a planului. Iată: putem produce nituri... Cu o mică suplimentare de fonduri și o neînsemnată modificare a profilului, am putea înființa o secție de cazangerie... Boilere, cisterne, ba chiar cazane de locomotivă... Vă dați seama, tovarăși, ce aport ar însemna o reprofilare a proaspetei noastre întreprinderi în economia patriei noastre? Și asta... cu un simplu și neînsemnat efort!”

Entuziasm general. Propunerea fu însușită printr-o unanimitate de mîini ridicate. Amicul Victor fu scos definitiv din munca sa banală de fiecare zi și numit adjunctul fabricii în re-re-profilare. Se sfîrșise cu nimicurile. Fabrica nu mai producea ținte și nici pioaneze. Fabrica nu mai producea nici nituri. Căci... la ce bun sînt niturile, dacă n-ai o secție de cazangerie?

Zece luni transpiră amicul nostru pînă ce mica operație fu desăvîrșită. Iar în ședința finală, premergătoare definitivării planului de producție, tovarășul Victor se ridică inspirat:

„Tovarăși, vîsul s-a împlinit! Dar cîtă măreție ar căpăta vîsul acesta, dacă am face un efort, încă un neînsemnat efort. Nituri

avem... cazane avem... ce ne mai trebuie pentru a da țării loco-motive?”

Ideea înmărmuri pe toți cei de față. Apoi, într-un entuziasm și mai exploziv decît precedentul, amicul nostru fu sărutat, îmbrățișat și propus pe loc director plin al noii fabrici de locomotive, căci o astfel de întreprindere, chiar dacă pentru moment nu producea nici pioanezele inițiale, trebuia să aibă în vîrfurile ei, neapărat, un om energetic, plin de inițiativă și, mai ales, cu idei.

Într-o zi, avînd unele treburi în ministerul cu pricina, am nimerit, din greșeală, într-un mic birou pe ușa cărui un cartonaș caligrafiat în tuș anunța: contabilitatea gospodăriilor anexe. La-o măsura, cu un maldăr de fișe și cîteva sandvișuri înalte, ședea amicul Victor, palid, melancolic și gînditor.

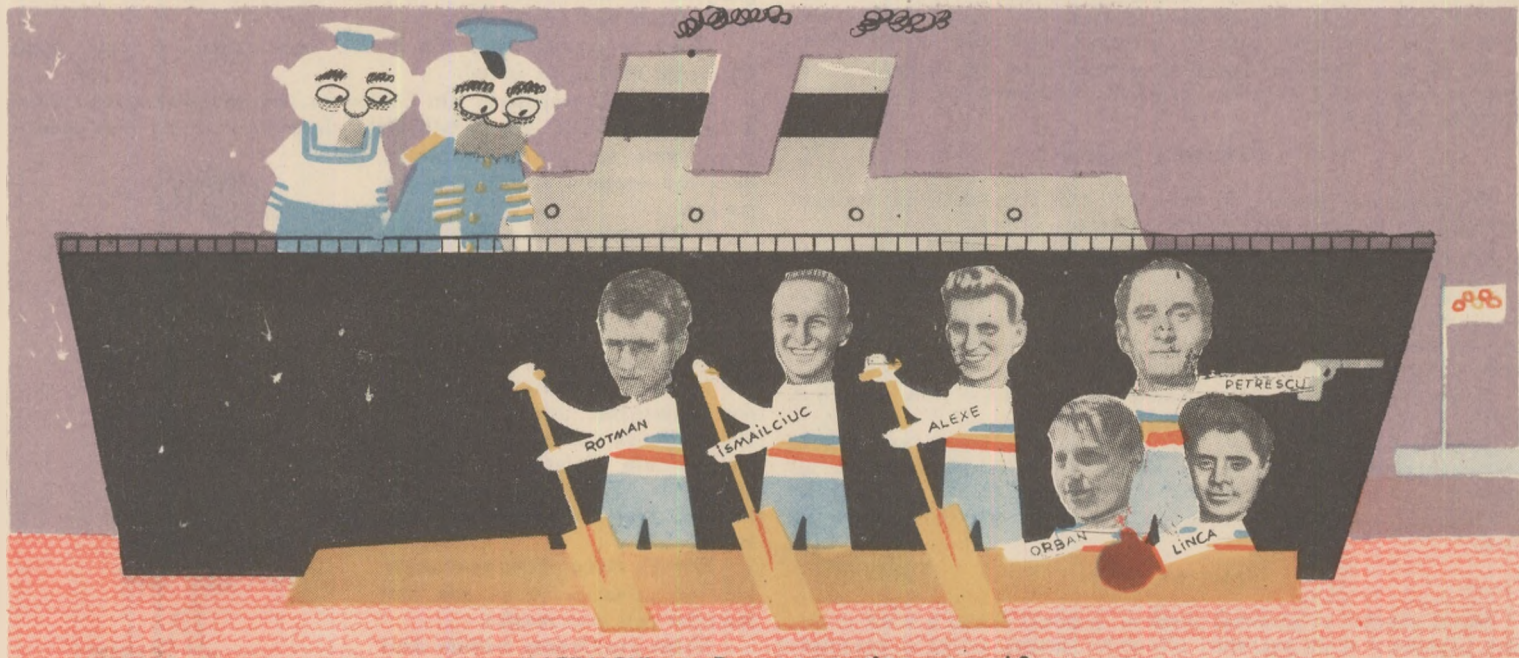
„Să trăiți, tovarășe director!” am exclamat. Dar bucuria îmi fu brusc tăiată de fixitatea privirii și de răceala tonului său: „Te credeam om serios!” spuse el. Tocmai dumneata îți găsești să mă fel pe tonul ăsta?” - „Nu înțeleg!” am răspuns, sincer nedumerit. „Dacă zici că sînt director, nu te miri oare de ce mă aflu în acest mărunț birou de contabilitate?” - „Păi... se vede că încerci să rezolvi personal o chestiune încurcată. Un om plin de idei, ca dumneata...” - „Ei bine, închipuie-ți că un om plin de idei, ca mine, își cheltuiește energia la data actuală ca funcționar al unui mărunț birou!” a exclamat el. Și, convingîndu-se în sfîrșit de buna mea credință: „Dar să-ți povestesc ce s-a întimplat! Știi cum am transformat o neînsemnată fabricuță de pioaneze într-o uriașă uzină de locomotive! Cîtă alergătură! Ce bătăie de cap!... Cîte comenzi de mașini și repartiții de materiale în valoare de milioane de lei! Totul era gata, domnule, totul! Hirtile în regulă, dosarele puse la punct, doi ani de vîsul mărețe... și ce mai idei pentru viitor! Pleșneau cartotecile mele de acte! Zece și sute de oameni, de spectaculiști din toate colțurile țării se perindau prin biroul meu! Proiecte, devizuri, fonduri de deplasări, mă-nțelegi?” - „Ascultam cu sufletul la gură.” - „Atunci, continuă el, atunci... cînd totul era pus la punct... ne-am deplasat pe teren! Și ce-ți închipui că am descoperit?” - „Că dispăruse obiectul re-re-reprofilării!” am anticipat. - „Dispăruse? a strigat el. Nici nu existase vreodată! Fabrica mea de ținte și pioaneze nu era decît o mică sală cu două mașini, anexa uzinei „Motorul Nou”, care-și plasa aci deșeurile de sîrmă (pentru ținte) și de țitichea (pentru pioaneze)!” - „Auzi, tupeu!” am izbucnit, indignat. „Absolut tupeu! reluă el cu ferocitate. Mi-am dat demisia din postul de director, imediat. Auzi, să nu știe directorul general că-mi dăduse un post fără întreprindere! Îți dai seama ce birocrat? Am acceptat o normă de contabil în biroul acesta, ca să nu jignesc ministerul prin plecarea mea!” - „Bine, am spus, dar proiectele, comenzile, etcetera?” - „Anulate!” - „Și toate cheltuielile făcute în acești doi ani? Diurnele, deplasările, reprezentările, etcetera?” - „A, am găsit soluția! Le-am trecut în bugetul uzinei „Motorul Nou”, din pricina căreia s-a produs tot balamucul. Să-și recupereze fondurile din prețul produselor!”

M-am pomenit aplaudind frenetic: „A fost cea mai genială idee a dumitale!”

Amicul Victor m-a privit clătînd din cap cu amărăciune și, punîndu-mi o mîna pe umăr, a spus: „Crezi că meritele sînt recunoscute? Numai un prieten bun, ca dumneata, poate să le aprecieze! Dar am să le arăt eu că un om cu idei nu se descurajează! Vezi neînsemnata asta de gospodărie anexă în care m-am retras? Ei bine, printr-o simplă reprofilare se poate face din ea o întreprindere uriașă, autonomă și cu un buget propriu, o întreprindere care...”

Nu știu cum am izbutit s-o lau la fugă, pe scări, în jos. În urma mea, amicul Victor striga, stupefiat: „Stai! Stai, să-ți arăt primele șizeci și unu de pagini ale raportului pe care abia l-am început...”

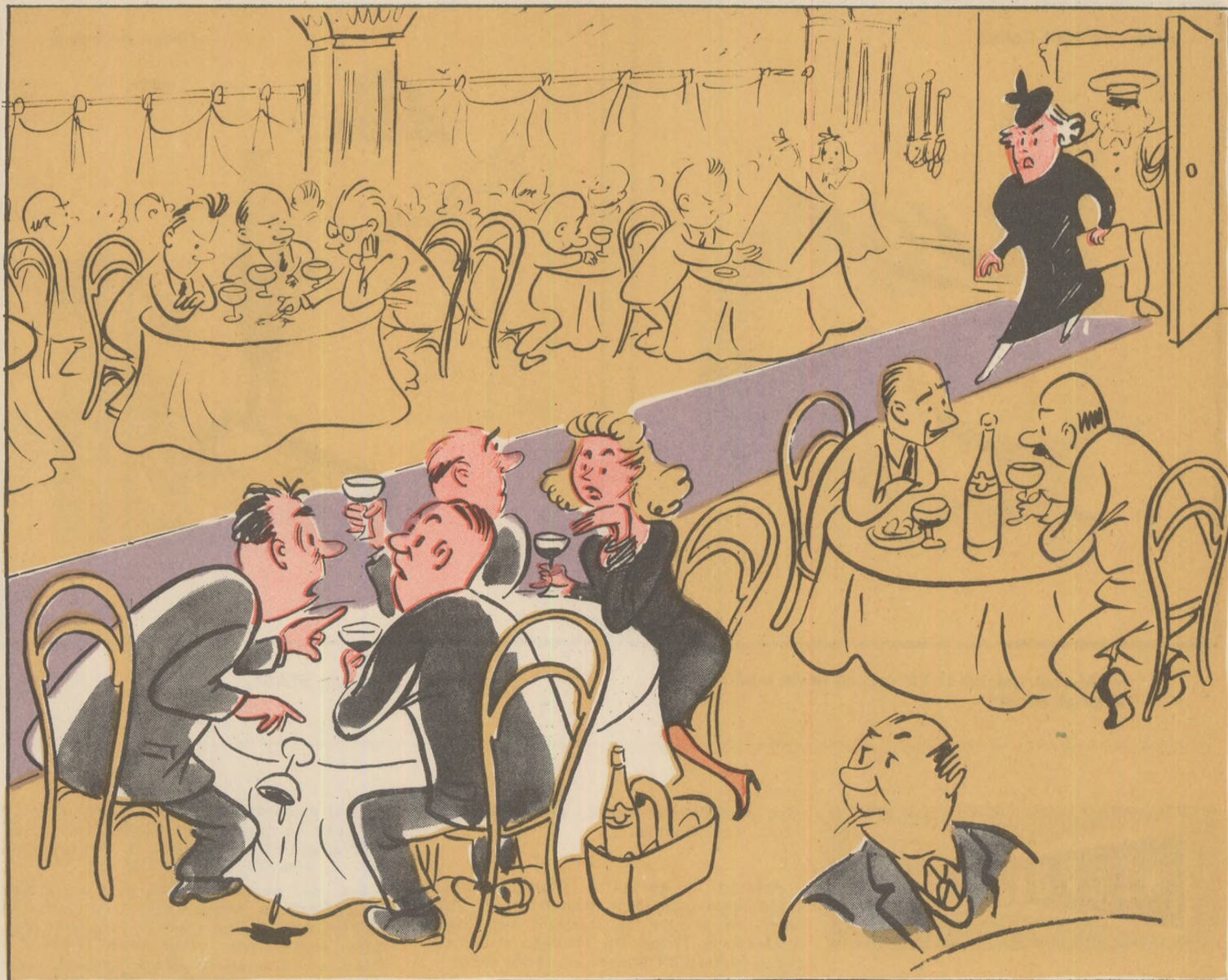
*Canoistii romîni Leon Rotman, S. Ismailciuc și D. Alexe au obținut strălucite succese la Jocurile Olimpice de la Melbourne.*



MARINARUL: — Dv. nu mergeți cu vaporul?

SPORTIVII: — Nu! Noi ne grăbim; mergem cu barca!

Desen de Paven



— Aoleu, nevastă-mea! Ridică-te repede și ia cuvîntul: i-am spus că sînt la o ședință !...

Desen de Nell Cobar

RADU STĂNESCU

# GLUMA

Oare cine știe cum a  
Apărut pe lume gluma?  
Nu s-a stabilit o dată  
Fixă și nici nu se știe  
Dacă-ar fi putut să fie  
Omenirea adunată  
Ca să spună într-un glas că  
De-azi încolo-o să glumească.

Unii filozofi ne spun că  
Gluma s-a ivit la muncă.  
Teza asta cred că-i justă  
Prea sînt mulți (nu! fără nume)  
Ce trudesc să facă glume  
Însă nimeni nu le gustă  
De-aia, de cum faci un pas, te  
Tot lovești de glume proaste!

Cînd te doare rău un dînte  
Vine-un spiritual ce „fin” te  
Sfătuie: ia apă-n gură,  
Pe un aragaz te-așează  
Și-o să vezi cum te calmează  
Cînd dă apa o fierțură.  
E-o rețetă fără greș! Te  
Chinuiești și el glumește.

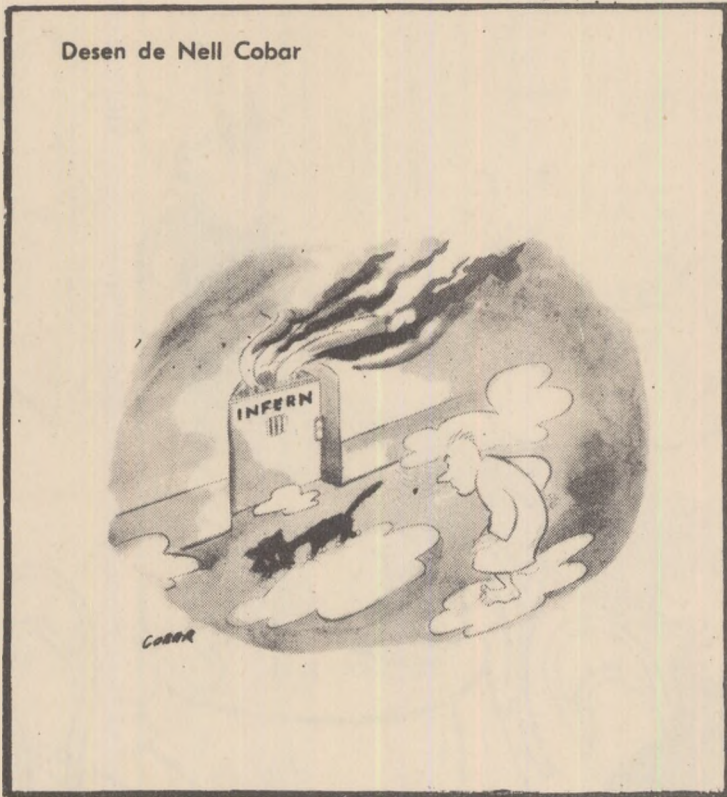
Rendez-vous! Te-ai înțeles cu  
Unul. „Mîine la Bălcescu!”  
Tu olt fix ca trenu-n gară  
Trece-o oră, trec și două,  
Era șase și e nouă,  
Însă el nici gînd s-apară.  
Pe urmă tot el ride: „Cum, mă?  
Ai venit? A fost o glumă!”

Noaptea dormi... pe negîndite  
Sună telefonul și te  
Scoală brusc... o voce gravă:  
„Te-am trezit? Știi cu ce scop?  
Ha! Ha! Cu cinemascop!  
Ei, ce zici? Nu e grozavă?”  
Și degeaba îl injuri că  
A pus receptoru-n furcă!

Ar mai fi de zis mai multe  
Însă cred că e destul. Te.  
Pomenești, mă prinde trica,  
Că sînt unii ce vor spune:  
Știi, sînt glume foarte bune,  
Publicate în „Urzica”  
Și-mi vor recita-ntr-o zi, e  
Șigur, astă poezie!



Desen de Nell Cobar



— Afurisit ghinion !! Să vezi că acum o să-mi meargă prost !

Desen de Paven



LA OFITERUL STĂRII CIVILE



De curînd, în „Sportul Popular”, tov. Eugen Barbu publică un articol intitulat „Cartea pentru sportivi”, din care spicăm aceste rânduri :

„N-aș putea spune că oamenii aceștia se adapă cu nutreț filozofic și că gustă un poem așa cum gustă un meci de fotbal . . . etc. etc”.

Lăsăm la o parte aerul superior, precum și terminologia oarecum . . . zootehnică pe care o acordă autorul „cittitorilor sportivi” - cum îi se spune în articol. Ne oprim însă asupra expresiei subtilitate (de noi, n. r.) împotriva căreia, nu numai cittitorii, sportivi sau nesportivi, dar chiar și liniștile vleșuitoare din pășunea căroră - ca să zicem așa - sînt împrumutați termenii, ar avea, desigur, de obiectat. Și pe bună dreptate.

Căci înțelesul cuvîntului *a adăpa* e cu desăvîrșire limpede încă din îndepărtatele vremuri cînd el era scris *adaquo* sau *ad aqua*, - legătura lui cu *apa* (aqua), de atunci și pînă în zilele noastre, nefiind un secret pentru nimeni (afară poate de tov. Barbu). Nu mai puțin clare sînt și sensul cuvîntului *nutreț* și legătura lui cu . . . nutriția.

Prin urmare, nimeni, nici chiar „cittitorul sportiv” nu se poate *adăpa cu nutreț*, fie el chiar *filozofic*, și asta pentru bunul motiv că un *nutreț* în toată firea nu poate fi . . . băut, ci, ca să păstrăm cadrul . . . șep-telo-stilistic al tov. Barbu, el trebuie, la urma urmelor . . . *rumegat*.

Reconstituind, așadar, expresia de mai sus, ea ar suna cam așa : „n-aș putea spune că oamenii aceștia *rumegă nutreț filozofic și că gustă*” . . . etc. etc.

Ceea ce, desigur, e mai corect dar tot atît de puțin măgulitor pentru cel în cauză . . .

Cu siguranță, însă, autorul a vrut să spună că respectivii „nu se adapă la izvoarele filozofiei”, sau ceva asemănător. Dar în goana condelului, neadăpat suficient cu nutrețul unui stil corect, au scăpat și unele expresii

care, fără doar și poate, n-au fost îndea-juns . . . rumegate! . . .

\* \* \*

Am citit de curînd în „Romînia Liberă” o Îmbucurătoare știre, transmisă de „Ager-pres”, cu privire la succesul Pavilionului românesc la Tîrgul din Damasc și la extinderea comerțului nostru cu țările arabe.

Intre altele, se spune :

„Printre *utilajele industriale* care pot fi livrate de R. P. Romînia țărilor arabe, zîarele (n. r.-sîrîene) menționează locomotive, strunguri universale, compresoare, frigorisere, transformatori, tractoare, sticlărie, vinuri fine, etc”.

Alături de satisfacțiile firești pe care le vor fi avut cittitorii la lectura acestei știri, s-a strecurat, însă, desigur, și o nedumerire.

Intr-adevăr, dacă nimeni nu poate nega că noi exportăm multe *utilaje industriale*, că printre aceste utilaje se află . . . și *strunguri universale, compresoare, transformatoare*, că, în fine, de dragul unei enumerări concise și sugestive, se pot adăuga acestei liste de utilaje industriale și *locomotivele, tractoarele*, și chiar *etc.*, rămîn totuși mai greu de admis în enumerare, alături de strun-

guri și compresoare, niște „utilaje industriale” atît de gingașe și fragile ca . . . *sticlăria*, sau atît de poetice și de savuroase ca . . . *vinurile* (și încă *fine*) . . .

S-ar mai putea face, hai, încă o concesie, în legătură cu semnificația de *utilaj a sticlăriei*, atunci cînd e vorba de *vinuri* (deși, după cum se știe, vinul poate fi băut, cu bune rezultate, și din ulcică, bîrdacă, vadră, sau alte . . . „utilaje” tradiționale la care folclorul face dese referiri).

Cu vinurile însă cum rămîne ?

Firește, dacă dăta, cittitorule, o să-mi atragi atenția că un vin bun, administrat în cantități rezonabile, sporește buna dispoziție, moralul și randamentul . . . „mașinii” omenești și că, prin urmare, un vin bun face măcar cît un strung bun, atunci o să mă dau bătut . . .

Nu rămîne decît, acceptînd enumerația din „Romînia Liberă” să cerem, de-acum înainte, ospătarului :

- Dă-mi, te rog, un „utilaj” de Drăgășani cu sifonul și „sticlăria” respectivă . . .

\* \* \*

Tot în „Romînia Liberă”, într-un interviu pe care-l lua nu de mult unul distins oaspete, tov. D. Tabacu transcria și aceste ofunde considerații asupra genului respectiv :

„Uneori, interviurile se transformă în pasionate discuții pline de o *nelpisită* vervă” (sublinierile noastre - G. C.)

E clar, în această frază, cel puțin un lucru : că, intruch discuțiile sînt *pline de . . . vervă*, aceasta (verva) e, prin forța lucrurilor . . . *nelpisită*! . . . Mai greu i-ar fi fost tov. Tabacu să afirme, bunăoară, că discuțiile sînt „pline de o vervă care lipsește”, sau „de o vervă *inexistentă*” etc.

S-ar putea spune, prin urmare, că tov. Tabacu folosește un stil plin de o nelpisită vorbărie, sau, aplicînd „creator” acest stil, că tov. Tabacu preferă unei exprimări limpede și proprii, „un plus de cuvinte de prisos pline de o nelpisită inutilitate! . . .”

De altfel, rîndurile tov. Tabacu ilustrează foarte bine o anumită „beție de cuvinte” care mai bîntuie, din păcate, în presa noastră, lungînd și îngreunînd fără folos multe articole și știri.

E cazul să-i dorim acestei metehne o dispariție grabnică și . . . plină de o nelpisită absență! . . .

G. CĂTĂNUȚĂ





DRAGĂ URZICO,

Sint o fire lirică: îmi place frumoasa noastră Dunăre albastră. Și având recent treabă la Galați am ținut să vizitez și șantierul naval. Dar am văzut acolo ceva cam... albastru.

Am văzut două coșcoagea mașini, bune și... scumpe, care stau în incinta șantierului, neutilizate.

O mașină „de șanfrenat” (...de tăiat tablă), adusă spre a fi montată în hala de confecționat a șantierului, stă - de opt luni de zile - uitată sub cerul liber, pe malul bazinului (în partea docurilor), expusă degradării.

„În schimb”, în hala de confecționat a șantierului, stă ul-

tată - de... doi ani - o imensă mașină „de rabotat tablă” care, pe lângă că nu e utilizată, ocupă și un mare spațiu, împiedicând munca oamenilor.

Și te-ntreb: de ce oare Ministerul Industriei Metalurgice, care cunoaște această situație, nu se îngrijește ca mașina de rabotat să fie repartizată unei întreprinderi care are nevoie de ea, și de ce același minister, nu „se... îngrijește de soarta mașinilor de șanfrenat, expuse deteriorării?”

Galațul, dragă Urzico, e port la apa Dunării - deci nu e just să fie lăsate aceste mașini să se ducă pe... apa Simbetel.

M. Dan  
str. Popa Șapcă 1  
București

URZICO,

Îți scriu de la baie. De la baia din comuna noastră Beceni (regiunea Ploești). Am venit și azi la această baie, ca să văd dacă se poate face, în sfârșit, în ea... baie. Și am constatat că tot nu se poate. De aproape doi ani, baia noastră comună ține loc de magazie pentru mărfurile cooperativei, iar într-o încăpere a băii funcționează centrul de colectare a laptelui.

Așa vrea președinta sfatului

popular comunal, tovarășa Boștină Elena. De ce vrea așa, nu se știe.

Se știe doar atât: că în aceste condiții, dacă locuitorii comunei vor să facă baie... la baie, trebuie să se ducă la oraș, la Buzău, cale de 30 de kilometri, plerzind o zi de muncă și mai cheltuind în plus 30-40 de lei.

Și de câte ori e întrebată tovarășa președintă când va permite să fie... baia bate - nu da niciodată un răspuns clar: totdeauna o... scaldă.

Dar fiindcă n-o scaldă bine, mai ajuto tu, dragă Urzico, cu un... duș. Ca să n-ajungă să între... la apă.

Constantin Zoica  
comuna Beceni,  
regiunea Ploești

URZICUȚO,

În februarie a. c., mai mulți tovarăși din Direcția O. C. L. Alimentara, regiunea Ploești, au venit la Moreni pentru înființarea unui magazin model. Sfatul popular al orașului nostru n-a mai găsit un alt local corespunzător scopului de mai sus decît... Căminul cultural din localitate. Zis și făcut: „culturalli” noștri au evacuat căminul (fără să-l dea un alt local, bineînțeles), tovarășii de la O. C. L. s-au întors satisfăcuți la Ploești, iar astăzi au rămas Moreni și fără magazin model, și fără cămin cultural. Am dori să aflăm un singur lucru: cînd vom rămîne fără asemenea „gospodari”?

Stoica Manole  
Oficiul foraj Moreni  
raionul Cîmpina  
și  
Manolescu Gh.  
sfat. pop. oraș. Moreni:

URZICUȚO,

Unul dintre activiștii colectivului sportiv „Progresul” din orașul nostru este și tov. Mateescu Ilie, specialist în tir. Numai că, în loc să se antreneze la poligonul de tragere, tovarășul Mateescu se distrează în plin oraș, vînd vrăbii și periclitînd astfel siguranța gearurilor și tulburînd liniștea cetățenilor doritori să fie lăsați să-și vadă de treabă. Ca să nu mai vorbim de risipa de cartușe prilejuită de năstrușnicele exerciții ale sportivului nostru, mai curînd încurajat (decît îndrumat) de tov. V. Samoilă, președintele sindicatului „Finanțe-Sfaturi” pe lângă care funcționează colectivul sportiv în chestiune.

Tovarășii Mateescu și Samoilă, în ciuda numeroaselor reclamații ale vecinilor (vezi birourile O. C. L. Comerț-Mixt, de exemplu) continuă să tragă cu arma după vrăbii.

Aș dori, Urzicuțo, ca cel în cauză, în loc să mai tragă și să trosască în van cartușele, să tragă mai bine concluziile ce se impun, folosind mai întîi arma... autocriticii.

Patu Stan  
str. Agricultorilor nr. 3  
Tulcea

URZICO DRAGĂ,

Este o vorbă: treci podul și înghiți nodul. Cam așa facem și noi, cel care luăm masa la cantina Sfatului popular raional

## Epigrame

Unul șef

*Șef ei, dactilografă ea.  
El îi dicta și ea scria...  
Ce-a fost nu știu, dar presupun  
Că astăzi ea-i dictează lui!*

Florin Iordăchescu

Unor Alimentare care  
nu conservă bine peștele.

*Peștele de-i mic sau mare  
Nu prea știu ce simțuri are  
Dar e-un fapt neîndolos:  
Unii pești au și miros.*

I. Radu

Soția artistului

*Doar o remarcă am să fac  
Privind artistul și consoarta:  
Lui, toate artele îi plac  
Ei, una singură: „Romarta”!*

Gr. Lupescu

Cujmir, regiunea Craiova. De trecut, trecem podul peste riul Drîncea, înghițind la noduri pînă ni se face stomacul ghem. Podul e mereu în primejdie de a fi luat de ape. Bani pentru reparații are sfatul. Cică n-are materiale. Noi credem că n-are altceva: grijă față de bunurile obștii. Trecînd însă peste pod, ajungem la cantină. Aci alte noduri: înghițim în sec și așteptăm rîndul la tacîmuri, pentru că moda la Cujmir e: trei oameni pe o lingură și șase pe un cuțit. Apoi, cînd, în sfârșit, s-a eliberat o furculiță, să te ții exerciții fizice pentru stimularea poftelor de mîncare: cine o înhață primul? Părearea noastră ar fi ca primul s-o înhațe... administratorul. Că tot e el așa de strașnic gospodar. Apoi, fiindcă e vorba de administrație... să l se administreze... o papară, pentru ca să guste și el ce-s alea noduri. Și, în sfârșit, pentru că podul și cantina sînt strîns legate între ele, am propune rețeta unei salate cu ou și cu oțet, care să fie servită celor responsabili de la sfat, nu de alta, dar pentru ca să înceteze de a se mai socoti *irresponsabili* de problemele de mai sus. Tu ce spui, Urzico? N-ai vrea s-o faci, măcar o dată, pe...cantiniera?

T. Bică  
raionul Cujmir,  
regiunea Craiova

Desen de H. Leru



— N-am nimic împotriva criticii, numai că nu pot suferi pe acei care mă critică...

La un instructaj cu personalul de desertire publică



Desen de B. Rodna

— Totul e să vorbim calm, tovarăși!

„URZICA”  
REVISTĂ BILUNARĂ DE  
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:  
Calea Victoriei nr. 25  
Telefoane:  
Secretariat 5.38.56  
Secția scrisori 3.86.12  
Secretariat de redacție  
4.28.15

Ca urmare a blocării petrolului din Orientul Mijlociu, datorită agresiunii anglo-franco-israeliene din Egipt, prețul petrolului american s-a scumpit cu 10%.

(Ziarele)



UN PRIETEN „SCUMP”